

PROLOG.

I dag vi öppna dessa portar åter,
Ridån går upp för skämt och allvar på en gång.
Vi le och gyckla, fast derute gråter
En okänd gäst, som qvider hela dagen lång,
Och natten ej sitt öga får han sluta;
Han måste dygnet om blott tårar gjuta.

Och veten J den gästens namn, go' vänner,
Med tusen jemrens stämmor på sin bleka mund?
I värma kyler han — i köld han bränner
Och klappar varmt på hjertats dörr i denna stund.
Hans namn? — O, ärra ej! — det är ej döden —
Han tidens årsbarn är: han heter **nöden!**

Han kallar Er i dag till skådeplatsen,
O, hör hans röst! o, se den gräsligt bleka nöd!
Se kojans barn till barnen i palatsen
Framstamma skälvande en bön om litet bröd!
O, räck dem handen! — Gif dem mer — ert hjerta,
Och låt dem ej förgås i sorg och smärta!

Gif dem ert hjerta! Gif dem allt Ni äga
 Och tro, att Han derofvan i sin domarsal
 Skall edra pund på gudavigter väga
 Och se om härstrå fattas i er decimal.
 Och tänk deröfver sedan i er kammar,
 Om det är död, om det är lif som flammnar.

Lif blifve det! Det arma Österbotten
 I suckar, bön och tårar täljer hvarje dag,
 Som förbigår, förrän Ni rågat måtten
 Af hjertats helga pligt, af mensklighetens lag.
 Så handla nu och vet att Herrans öga
 Ser ned på Er ifrån sin himmel höga!

Tänk der J sitten, att en graf i fonden
 Står gräfven re'n och öppnad för en nödställd vän,
 Som ej, lik Er, uti den stora ronden
 Ur öfverflödets kalk en droppa smakat än;
 Men djupt, der lifvets sorgeådror välla,
 Sin törst har läskat utur nödens källa.

Tänk ock att vi, med våra svaga blickar,
 Ej kunna döma: hvem, ja hvem skall skärfven ha?
 Låt Honom dela och till den Han skickar
 Den hjälp, som vi ha' samlat utaf häfvorna;
 Ja, der är nöden störst och hjälp behöfves!
 För sent om hungern utaf döden söfves!

Märk väl, att grafven ej är jemrens boning;
 Ty i dess ljufva sköte slumrar man i frid,
 Men här hos dem är härjarens förskoning
 Långt grymmare än dödens sista bittra strid.
 Ack se, hur hungrens alla grymma gamar
 Dem trycka ned med sina hemska ramar!

Och se, hur fattigdomens iglar frossa
 Och suga blodet bort och skilja ben och mærg,
 Föräldrahjertan hejdlöst sönderkrossa,
 Från barnens oskulds kinder stjåla helsans färg!
 Om hemsk Er taflan syns utaf poeten,
 Den är dock hemskare i verkligheten!

Till verkligheten jag Er alla manar!
 Från detta tempel tag ett minnesord med Er.
 Hvem vet? kanske långt förr än mången anar,
 Omöjligt blir att göra godt i lifvet mer.
 För Finska bröder ej Ert hjerta slutet!
 O Finland, rädda Finland i minuten!

Jag ser J skynden släcka orons bränder!
 Jag ser Er hasta till en hungrig nästas tröst!
 Jag ser Er fylla dessa räckta händer!
 Jag ser Er gjuta lif i fattigdomens bröst!
 Jag ser de nakna tegar grönska åter!
 Jag ser ett land som utaf glädje gråter!

Mig nu förlåt! Jag tackar Eder alla,
Medspelare i gifmildhetens skådespel!
Om ej min bön i lag har tyckts Er falla,
Besinnen dock jag bedt för mina likars väl.
För bröder uti gamla systerlandet
Ej brister mellan hjertan syskonbandet!

Helsingfors, J. C. Frenckell & Son, 1857.

Till tryckning gilladt: L. Heimbürger.

